Osho, ce este existenta? E ceea ce oamenilor le place sa o numeasca Dumnezeu?

"Existenta e o realitate. Dumnezeu e o fictiune. Existenta se reveleaza numai oamenilor care mediteaza, oamenilor tacerii;Dumnezeu e o consolare pentru mintile care sufera, pentru psihologiile bolnave.
Existenta nu e produsa de tine - Dumnezeu da. De-asta exista o singura existenta, dar mai multi Dumnezei. Fiecare dupa nevoile lui, dupa suferintele lui, dupa asteptarile lui, creeaza un Dumnezeu sau accepta o credinta deja existenta despre Dumnezeu.
Dumnezeu este o mare consolare, dar nu este un panaceu, o vindecare. Existenta nu este o consolare. Sa fii acordat la existenta inseamna sa fii sanatos si intreg. Toate religiile lumii te invata despre Dumnezeu; eu te invat despre existenta. Eu te invat sa fii acordat la ceea ce este in jurul tau, la ceea ce este in tine si in afara ta. O data ce esti acordat la asta, pentru tine nu mai exista moarte, suferinta, tensiune sau grija, ci o pace incomensurabila care te inconjoara, o bucurie la care nu ai visat niciodata.
Dumnezeu este pentru cei care nu pot deveni constienti, care sunt inapoiati din perspectiva constiintei. E un fel de jucarie; oamenii inapoiati au nevoie de ea. Si in momentul in care spun ca este o jucarie, spun de fapt ca depinde de tine ce il faci sa fie - sa arate ca o maimuta sau ca un elefant sau ca 100 de maini. Este creatia ta. Surprinzator, omul crede ca Dumnezeu a creat totul. Adevarul este ca Dumnezeu insusi este creatia imaginatiei omului.
Dumnezeu este cea mai mare minciuna pe care ai putea s-o gasesti vreodata, pentru ca de minciuna asta depind mii de alte minciuni. Bisericile, organizatiile religioase multiplica la infinit minciunile, numai pentru a proteja o singura minciuna. Trebuie sa intelegi psihologia minciunii. Primul lucru pe care trebuie sa-l stii despre minciuna este ca ai nevoie de o memorie buna pentru ca trebuie sa iti amintesti. Minti pe cineva despre ceva, pe altcineva despre altceva;trebuie sa-ti amintesti ce i-ai spus fiecaruia dintre ei. Adevarul nu are nevoie de reamintire. Adevarul este intotdeauna acolo, mereu la fel. Nu trebuie sa ti-l inghesui in memorie. Memoria te leaga, te inchide, e ca o inchisoare; se agata de tine, te acopera atat de mult, incet, incet, incat pana la urma dispari cu desavarsire. Adevarul te elibereaza de toate minciunile. Si dintr-o data ai revelatia ca faci parte din imensul adevar pe care eu il numesc existenta.
Nu ai nevoie de nici o biserica, de nici un templu, de nici o moschee; nu ai nevoie decat de o inima in stare sa se roage, o inima care e in stare sa iubeasca, o inima care e in stare sa fie recunoscatoare. Asta e templu tau adevarat. Si asta iti va transforma intreaga viata. Asta te va ajuta nu numai sa te descoperi pe tine, dar sa descoperi adancimile cele mai profunde ale imensitatii existentei.
Noi suntem aproape ca valurile unui ocean - numai la suprafata, cand oceanul poate sa aiba mii de kilometri adancime. Oceanul Pacific are 5000 de mile adancime. dar un val mic la suprafata nu-i va cunoaste niciodata adancimile - propria adancime a valului, pentru ca el nu e separat de ocean. Ea se va agata de mica ei fiinta, se va teme de moarte, se va teme sa nu se piarda in imensitatea oceanului. Dar adevarul este ca moartea valului nu este o moarte, ci inceputul vietii vesnice.
Dumnezeu a fost inventat.Oamenii aveau nevoie de el; oamenii aveau nevoie de un protector. In imensitatea universului, un om se simte atat de singur, atat de mic. Vastitatea il cutremura. Ce este existenta ta?

Mi-am amintit de o povestire de Bertrand Russell. Arhiepiscopul Angliei viseaza ca a ajuns la portile de perla ale paradisului; pe de o parte, este extrem de multumit, si pe de alta parte este foarte tulburat, pentru ca portile sunt asa de mari, in ambele directii, incat nu reuseste sa vada poarta in intregime. Este atat de mare incat este dincolo de capacitatea privirii lui. Si el insusi pare o furnica in comparatie cu poarta aceea imensa. Se teme. Nu este un om obisnuit, este arhiepiscopul Angliei. Se simte umilit de poarta, si apoi rasare teama:

"Daca asta simt in fata portii, atunci ce am sa simt inauntru?" Cu maini tematoare, ciocane la poarta, dar in imensitatea acelui spatiu numai el poate auzi ciocanitul. Zile in sir, bate si bate la poarta. Intr-un tarziu, se deschide o mica fereastra si Sfantul Petru il priveste cu 1000 de ochi, incercand sa-si dea seama cine a facut acel zgomot. Acei 1000 de ochi sunt atat de stralucitori, precum stelele, ca arhiepiscopul se simte si mai mic -aproape o non-entitate. Si Sfantul Petru spune*:*

-Te rog, oricine ai fi, oriunde ai fi, arata-te.

- Poate ca nu ma cunosti, Poti sa-l intrebi pe Iisus, eu sunt arhiepiscopul Angliei.
- Nu am auzit de Anglia niciodata

- Poate ca nu ai auzit de Anglia, insa cu siguranta ai auzit de minunata noastra planeta Pamant

- Nu vreau sa te ranesc, insa daca nu imi dai numarul de ordine al Pamantului, nu pot sa-mi dau seama despre ce vorbesti. Trebuie sa ma duc in biblioteca si sa caut - daca imi dai numarul de ordine - sistemul solar caruia ii apartii, pentru ca sunt milioane de sisteme solare si fiecare sistem solar are multe planete. Dar arhiepiscopul nu s-a gandit niciodata ca Pamantul ar avea un numar de ordine.

- Nu stiu nici un numar de ordine, dar eu sunt arhiepiscop. Du-te si spune-i lui Iisus."
- Sunt din ce in ce mai confuz. Cine este tipul asta, Iisus?"

Arhiepiscopul este foarte socat.

- Nu ai auzit de Iisus, singurul fiu al lui Dumnezeu?

- In ce ma priveste, nu l-am vazut niciodata pe Dumnezeu; nu stiu daca exista sau nu. Eu sunt doar un portar. Poate undeva, prin paradis exista cineva care se crede Dumnezeu, insa eu nu l-am intalnit niciodata ..."

A fost un soc atat de mare, incat arhiepiscopul s-a trezit transpirat. Povestirea este semnificativa deoarece arata cat de mici suntem noi comparativ cu universul. Evident ca omul primitiv nu a reusit sa inteleaga ideea vastitatii universului fara sa ii atribuie o personalitate si fara sa se relationeze intr-un fel sau altul cu aceasta. Dumnezeu a fost efortul omului primitiv de a conferi existentei o personalitate. Apoi a devenit Dumnezeu tatal. Abia atunci poti sa ai o relatie cu el. Poti chiar sa fii impotriva lui, dar cel putin e cineva fata de care poti sa fii pro sau contra; este cineva care poate fi mai mare ca tine, care te poate proteja, care iti

garanteaza ceva. Dumnezeu de fapt inseamna saracia constiintei umane. Oamenii care si-au atins constiinta profunda si pragul ei cel mai inalt, ca Gautama Buddha, au negat existenta lui Dumnezeu.
Oricine care s-a imbogatit interior a trecut de mintea care, de fapt, e bolnava si l-a negat pe Dumnezeu. Pe Dumnezeu ca o fictiune pentru copiii de gradinita. Ei au nevoie de el – parabole, fabule, povesti. Foarte putini oameni au trecut de gradinita, de fapt.
Dumnezeu exista pentru ca tu nu esti constient de tine insuti. Dumnezeu exista pentru ca nu ai atins centrul fiintei tale. In momentul in care te cunosti cu adevarat, nu mai exista nici Dumnezeu, nici nevoia de el. Eu sustin complet ce spunea Friedrich Nietzsche: "Dumnezeu a murit."Cea de-a doua parte a frazei spuse de Nietzsche este chiar mai semnificativa:
"Dumnezeu a murit si omul este acum liber." Aceasta parte nu s-a bucurat de prea multa atentie din partea filozofilor, a misticilor, a psihologilor, insa aceasta parte este cea mai importanta; prima parte nu inseamna prea mult. De fapt, prima parte este gresita.
Dumnezeu nu poate muri – fictiunile nu mor. In momentul in care stii ca sunt fictiuni, nu se pune problema ca ele sa moara. Asa cum nu s-au nascut, nu vor muri. Dumnezeu nu s-a nascut niciodata -si atunci cum sa moara? Moartea este cealalta extrema a nasterii.
Asadar, prima parte nu e importanta, dar i-a fost acordata multa importanta de catre teologi, deoarece s-au temut: "Asta e un sacrilegiu, sa spui oamenilor ca Dumnezeu a murit. Asta inseamna ca acum nu mai e nevoie de nici o religie." S-au temut pentru propria lor afacere. Dar au uitat cea de-a doua parte, care este mult mai importanta si are semnificatii cu mult mai semnificative. Inseamna ca Dumnezeu era ceva ce lega, ce te dadea inapoi, ceva de care te temeai. Dumnezeu nu a fost o comoara, ci o greutate infinita, imensa, asupra inimii si cresterii tale. O data ce Dumnezeu este indepartat, posibilitatea omului de a creste si a se dezvolta devine absolut libera.
Un zeu este un despot, un fascist. Fara Dumnezeu, lumea devine libera. Existenta da fiecarui individ o demnitate uriasa. De la cel mai mic fir de iarba pana la cea mai grozava stea din Univers, ea da iubire si semnificatie enorma, si nu face nici o diferenta. Existenta acorda egalitati si oporunitati egale. Nu e nevoie sa pierzi timp in rugaciune, sa citesti scripturile, care sunt cele mai putin sfinte carti din lume.

NU e nevoie sa fii exploatat de preoti.
Esti dintr-odata eliberat de toate lanturile astea. Acum poti sa fii tu insuti. Atata timp cat exista Dumnezeu nu vei putea fi niciodata tu insuti.
Esti doar o marioneta, sforile tale sunt in mainile lui Dumnezeu. O zicala veche in India spune ca nici cea mai mica frunza din copaci nu se misca decat daca primeste de la Dumnezeu ordin sa se miste. Orice ai fi, religiile iti spun ca esti tarana. Cuvantul "om" vine din "humus", care inseamna noroi, tarana. Si cuvantul in ivrit, araba, urdu, hindi este "admi" – este folosit ca numele primului om, Adam. "Admi" inseamna pamant. Dumnezeu l-a facut pe om dinpamant si apoi a suflat viata asupra papusii.
Acum, tu ce fel de libertate ai? Cineva a suflat viata asupra ta si este tot in mainile lui sa se opreasca sa mai sufle viata asupra ta in orice clipa. Orice ai face, religiile cred ca este soarta ta, care ti-e scrisa in frunte. Si au fost oameni prosti care chiar au incercat sa citeasca ce ti-e scris in frunte. Astrologi, chiromanti, tot felul de oameni

care au exploatat simplitatea si inocenta Sunt oameni care iti citesc in palma, se uita la linii si iti spun ce inseamna ele. Ideea de baza aici e ca tu nu-ti traiesti viata, faci doar parte dintr-un spectacol, si rolul pe care il joci a fost decis cu mult inainte. Krishna – in marele razboi indian, Mahabharata – i-a dat discipolului sau, Arjuna, o replica. Vazand imensul masacru care urma sa aiba loc, Arjuna pur si simplu si-a pierdut cumpatul, desi era un om de mare curaj si cu o inteligenta deosebita. El a spus:
"Nu vad rostul acestui razboi. Chiar daca o sa castig ... si cu siguranta voi castiga" – pentru ca nu mai era un alt luptator ca el

"Dar sa stau pe tronul victoriei inconjurat de cadavrele tuturor prietenilor si dusmanilor mei, toti oamenii aceia frumosi, nu ma incanta deloc. Numai cand imi imaginez scena asta si innebunesc.
Decat sa lupt, mai bine cedez tronul – unui alt var-frate. Il las pe el sa guverneze tara si eu plec in Himalaya sa meditez, sa devin sannyasin. Mi-am pierdut orice interes in lupta."Krishna incearca in toate felurile sa il convinga, insa Arjuna stapaneste nu numai lupta, ci si argumentele intelectuale si riposteaza. Pana la urma, nemaiavand argumente, Krishna spune, "E scris in destinul tau.
Daca pleci, pleci de langa Dumnezeu. Razboiul este predestinat de Dumnezeu sa-i distruga pe toti cei care nu sunt virtuosi si sa-i lase numai pe virtuosi sa supravietuiasca." La aceasta nu mai exista contraargument, pentru ca Arjuna crede in Dumnezeu si in destin. Arjuna a mers la razboi. Krishna a fost raspunzator, acum 5000 de ani, pentru distrugerea acestei tari, prin argumentul fals pe care l-a adus. In razboi nu numai ca au murit foarte multi oameni, insa razboiul a distrus curajul acestei tari, care a inceput sa se sperie de orice calamitate, oricat de mica. 2000 de ani de sclavie....Vreau sa fie clar pentru toata lumea ca cei care sunt responsabili pentru acesti 2000 de ani de sclavie sunt cei mai mari oameni din India. In capul listei sta Krishna; Arjuna este doar umbra lui. Apoi vine Mahavira, care i-a invatat pe oameni sa fie nonviolenti in asa masura incat urmasii lui nu erau nici macar in stare sa cultive plante, spunand ca ele au viata; daca cultivi, inseamna ca trebuie sa omori plantele atunci cand strangi recolta. Gautam Buddha este pe locul al treilea; el a invatat oamenii sa accepte, sa fie multumiti cu ceea ce au – saraci, infometati, sclavi, sa ramana perpetuu multumiti. Invataturile lor au fost minunate. Trebuie insa sa amintesc ceva, ca sa nu fiu prost inteles. Invataturile lor au fost minunate, insa ei nu s-au gandit niciodata la implicatiile acestor invataturi. Nu s-au gandit niciodata ca daca predici nonviolenta unei tari intregi, daca ii spui sa renunte la orice arma, cand nimeni altcineva in lume nu face asta, atunci pui tara aia in starea de victima, exploatata de oricine. Si timp de 2000 de ani un invadator dupa altul a venit in India, a exploatat-o si a plecat. Intr-un final, mahomedanii au venit si s-au gandit: "De ce sa mai plecam? Putem nu doar sa exploatam poporul asta, ci sa-l guvernam si sa ramanem aici." Si apoi au venit britanicii, francezii, portughezii, si toti au incercat sa exploateze tara asta.
Britanicii au fost de departe cei mai isteti. Portughezii au avut micile lor insule Diu, Daman si Goa, francezii au avut o mica parte din tara, Pondicherry. Britanicii au avut insa toata tara. Oamenii au ramas infometati si au murit de foame si nimeni nu s-a gandit ca de fapt aceste marete principii sunt intr-un fel responsabile pentru situatia nefericita prin care a trebuit sa treaca India atatea mii de ani. Si nici chiar astazi nimeni nu incearca sa vada toate implicatiile. Fiecare principiu maret isi are propriul nor negru. Si daca nu intelegi si norul, in curand ai sa fii absorbit de el. Daca il intelegi, esti in stare sa-l ocolesti. Dumnezeu se pare ca este cel mai mare principiu

care i-a fost predicat omului de-a lungul secolelor, dar nimeni nu i-a analizat implicatiile. Daca Dumnezeu l-a creat pe om, atunci inseamna ca omul nu are nici o individualitate proprie, nu poate pretinde nici o demnitate, nici o libertate. Nici nu se pune problema ca o marioneta sa declare "Vreau sa fiu libera." Daca Dumnezeu a creat universul, atunci orice s-a intamplat in univers trebuia sa se intample. A fost vointa Domnului. Nici un efort din partea noastra nu ar fi schimbat nimic. Si poti vedea ca, daca Dumnezeu a creat lumea, si daca el este in spatele armelor nucleare si al oamenilor care le creeaza, atunci nici un efort din partea omului nu poate preveni distrugerea intregii planete. Sa lasi crearea lumii in mainile unui Dumnezeu fictiv este foarte periculos. Ne face totalmente neputinciosi. Nu putem face nimic. De aici, simpla mea intelegere asupra constiintei este ca daca Dumnezeu nu a murit o data cu declaratia lui Friedrich Nietzsche's, atunci trebuie sa-l omoram! Oriunde l-ai intalni, nu trebuie nici macar sa-i spui "Buna ziua". Intai omoara-l si dupa aia spune-i "Buna ziua" – ca sa duci formalitatea pana la capat. Insa nu e nevoie de Dumnezeu. Cu Dumnezeu acolo sus, omul va ramane pentru totdeauna un sclav, un om inconstient, care nu va lupta niciodata sa atinga maximum de potential la care poate ajunge. Daca Dumnezeu va disparea, s-ar putea sa simti putina teama – din obisnuita –o teama care va disparea. O data ce vei realiza ca stai pe propriile picioare si ca ai de facut ceva pentru a-ti crea o constiinta mai buna, o inima mai iubitoare, atunci rugaciunile devin inutile, pentru ca nu mai e nimeni sa raspunda la ele ... Da, uneori ele au primit raspuns. Macar o data, cu siguranta....
Un om sarac l-a rugat pe Dumnezeu, luni la rand: "Da-mi 50 de dolari, nu vreau mult, doar 50 de dolari."Intai s-a rugat, insa apoi s-a gandit, "Milioane de oameni se roaga, e un singur Dumnezeu si o gramada de oameni care se roaga. Oare rugaciunea mea umila va ajunge vreodata la el.....Si poate ca e atata zgomot in jurul lui –rugaciuni de la toate bisericile, moscheile, sinagogile, templele –cine va avea grija de mine? Mai bine ii scriu o scrisoare."Si a scris o scrisoare spunand, "Iti scriu ca sa-ti reamintesc ca de luni intregi ma rog, insa nu am primit nici un raspuns. Se pare ca rugaciunea mea nu a ajuns la tine. Pot sa inteleg ca e atata zgomot in jurul tau, de la atatea rugaciuni. Si oameni mari ti se roaga – papa, arhiepiscopul, shankaracharya –, deci cine va lua in seama rugaciunea mea umila? Si nu cer mult - nici paradis, nici rai, nimic, doar 50 de dolari. Asa ca m-am gandit sa-ti scriu scrisoarea asta."Asa ca a inceput scrisoarea cu litere mari, "Cincizeci de dolari! Tine minte, e urgent!."Dar apoi a fost atat de bulversat pentru ca nu stia cui sa adreseze scrisoarea si catre ce adresa sa o expedieze. S-a gandit: "Cea mai buna idee ar fi sa o adresez asa: Dumnezeu, Posta Generala". Daca posta generala nu poate sa-i gaseasca adresa, atunci cine sa poata? Scrisoarea a ajuns la seful postei. A privit-o, a ras si apoi s-a intristat. S-a gandit: "Omul asta trebuie ca e foarte disperat – nimeni nu ii scrie scrisori lui Dumnezeu. Si nici macar nu cere asa de mult."Asa ca a spus prietenilor, "Va rog sa va uitati la scrisoarea acestui om sarman. Contribuiti cu totii, si ii vom trimite 50 de dolari. Macar o data sa i se raspunda la rugaciune." Au strans banii, insa nu au reusit sa adune decat 45 de dolari. Seful postei a spus: "Nici o problema,macar ca-i trimitem si pe astia." Cand cei 45 de dolari au ajuns la omul sarman, acesta a numarat banii, a privit in sus si a tipat: "Doamne, tine minte un lucru.Data viitoare cand imi mai trimiti bani, nu-i mai trimite prin postas! Hotii astia si-au luat comisionul. Am primit numai 45 de dolari!"Cu exceptia acestui eveniment, nu am auzit de nici o rugaciune care si-a primit raspuns – si nici macar in aceasta situatie raspunsul nu a fost complet. Nu e nimeni acolo sa raspunda. Existenta trebuie sa fie abordata altfel. Dumnezeu trebuie sa fie venerat.

Catre Dumnezeu trebuie inaltate rugaciuni. Existenta trebuie sa fie contactata prin meditatie. Sunt doar doua feluri de religii pe lume:religiile rugaciunii si religiile meditatiei. Poti sa vezi unde vreau sa ajung. Toate religiile rugaciunii cred in Dumnezeu, pe cand religiile meditatiei nu. Pentru ca meditatia te poarta inspre tine insuti si te implineste, nu ai nevoie sa te rogi, nu ai nevoie de nici o consolare. Esti intr-o stare de bucurie, de beatitudine, ca poti binecuvanta intreaga lume.
Eu te invat existenta, si intrarea in existenta se face prin propria ta fiinta; meditatia nu inseamna rugaciune – aminteste-ti, este opusul rugagciunii. Rugaciunea face parte din jargonul fals despre Dumnezeu, rai si iad. Rugagciunea este parte din toata chestia asta. Meditatia este, pur si simplu, singurul drum pur sa intri in contact cu existenta. Si contactul asta devine imediat o contopire.
Devii existenta insasi. Apoi esti nori si stele si flori si ploaie. Esti pretutindeni. Nu mai esti un strop, devii oceanul intreg.

Tine minte distinctia clara intre existenta si Dumnezeu. Dumnezeu inseamna condamnarea inteligentei noastre. Inseamna acceptarea umilintei, inseamna sa accepti ca "Suntem numai niste marionete; tu esti puterea. Tot ce vrei sa facem, vom face. Tot ce putem face este sa ne rugam." Te ologeste atat de mult ... Chiar ideea de Dumnezeu iti face greata. Numai existenta are in ea prospetime si frumusete si adevar.
Niciodata sa nu amesteci cuvintele astea doua. Unul inseamna realitate, celalalt e pura fictiune."